

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

De fleste politiske partier er på galopperende flugt fra princippet om, at hver generation bør forsørge sine gamle, og at pension både ved alderdom og ved arbejdsudygtighed bør være et fælles samfundsanliggende, som finansieres ved, at de økonomisk bedst stillede giver afkald på et forbrug, der svarer til et i forhold til samfundets rigdom anstændigt realforbrug blandt pensionisterne.

Forslagets formål er at forhøje pensionisternes realindkomst i en takt, som kun kynikere vil kunne afvise som »urealistisk« og »samfundsøkonomisk uansvarlig«. 3,5 procent svarer til sidste års vækst i det danske bruttonationalprodukt – en vækst, som regeringspartierne, de store oppositionspartier og budgetdepartementets embedsmænd samstemmende karakteriserer som beskeden.

En realvækst på 3,5 procent er nogenlunde, hvad formueejere, der investerer i obligationer, kan opnå for øjeblikket. Vel at mærke hvis de betaler skattesystemets højeste marginaltrækprocent – hvad en meget stor del af dem som bekendt ikke gør.

En realvækst på 3,5 procent blev ved gennemførelsen af loven om realrenteafgift anset for »rimelig«, når det gælder de mennesker, der har private pensionsopsparingsordninger. Skatteminister Isi Foighel udtalte 10. oktober 1986 i sit svar på spørgsmål nr. S 16, stillet af Pia Kjærsgaard, Fremskridtspartiet: »formålet med at gennemføre realrenteafgiftsloven var at sikre, at pensionerne ikke blev så store, at fremtidens pensionister fik krav på en urimelig stor del af det forbrug, der er plads til i samfundsøkonomien«, samtidig med at »pensionsopsparerne skulle have mulighed for at opnå en rimelig pensionsdækning i forhold til indbetalte pensionsbidrag«. Begge disse hensyn er blevet tilgodeset ved den fastlagte metode for beregning af afgiftssatsen, fortsætter skatteministeren: »Denne fastsættes under hensyn til den værdiforringelse, de opsparede midler er udsat for på grund af inflationen, idet der samtidig for pensionsopsparingen i samfundet som helhed gives

mulighed for en realforrentning på 3,5 pct. efter afgift.«

Skulle det danske samfund ikke kunne tillade sig at forøge realindkomsten for en af de allerdårligst stillede grupper, pensionisterne, i samme takt som man finder det rimeligt, at de mere velstillede pensionsopsparere får forøget deres formuer ved arbejdsfri kapitalgevinster?

Imidlertid er realvæksten i pensionsforsikrings- og kapitalpensionsordningerne væsentlig større end de 3,5 procent. Indskyderne i Pensionsforsikringsanstalten PFA har f.eks. i hvert af årene 1984–86 haft en bonusrente på 11,55 pct. efter realrentebeskatning.

Bemærkninger til de enkelte punkter

Ad 1

Det beløb, der skal reguleres, er det, der har praktisk interesse for pensionisterne: den reelle forbrugsmulighed. Det hjælper dem jo ikke, at grundtaksten hæves, hvis fordelene opvejes af øget skat, samordningsfradrag og andre reguleringer.

Regeringen har bebudet, at den vil løse samspilsproblemerne i indværende folketingssamling, og socialministeren har i den offentlige debat forpligtet sig til at fjerne de sorte pletter på det sociale landkort. Når disse planer er kendt i deres helhed, vil det være muligt at fastlægge, hvordan en indeksregulering af den disponible restindkomst konkret kan udformes.

Med forslaget er der ikke taget stilling til den fremtidige regulering af boligydelsen og andre særlige ydelser til bestemte kategorier af pensionister.

Ad 2

Da statistikken på området er mangelfuld, vil det i praksis være mest hensigtsmæssigt at vælge pensionskasser og indskud i pengeinstitutter og forsikringsselskaber over en vis størrelsesorden som sammenligningsgrundlag.

Det kan forudses, at forslaget vil møde den indvending, at pensionsopsparerne jo skal betale